

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **J. G.**

przeciwko **(...) sp. z o.o. w W.**

o zapłatę 1 701,09 zł

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.217,- zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,- zł (jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka – J. G. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., kwoty 1.701,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podała, że na zamówienie pozwanego wykonała materiały reklamowe, za które pozwany nie zapłacił mimo upływu terminu wskazanego w fakturze VAT i wezwania do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 18 marca 2016r., sygn. akt VI GNC 439/16 nakazano pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powódki kwotę 1.701,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 grudnia 2014r. oraz kwotę 947,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeczności od tego nakazu zapłaty, pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Przyznając zlecenie pozwanej wykonania materiałów reklamowych oraz istnienie zobowiązania z tego tytułu zarzucił, że wygasło ono na skutek potrącenia z wzajemną wierzytelnością powoda o wynagrodzenia za wykonanie strony internetowej w wysokości 2.460,- zł. Dodatkowo podał, że odrębnie zlecony pozwanemu do wykonania system obsługi zamówień ostatecznie nie został wykonany.

Sąd ustalił.

W listopadzie 2014r. pozwany zlecił powódce wykonanie materiałów reklamowych w postaci: 3 banerów reklamowych, trybunki i roll – upów za wynagrodzeniem w wysokości 1.701,09 zł brutto. Powódka wykonała zleczone materiały i wystawiła fakturę VAT nr (...) z terminem zapłaty w dniu 16 grudnia 2014r.

Dowód: korespondencja prowadzona pocztą elektroniczną – k. 8 – 17, faktura VAT Nr (...) – k. 18.

Pismem z dnia 16 listopada 2015r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1.701,09 zł wynikającej z faktury VAT Nr (...)r.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 16.11.2015r. – k. 19.

W dniu 4 lutego 2015r. strony zawarły umowę o projekt i stworzenie serwisu www, na podstawie której pozwany zobowiązał się do wykonania na rzecz powódki serwisu internetowego wraz z autorskim systemem zarządzania treścią w oparciu o projekt graficzny aktualnego serwisu (...) (§ 1). Serwis miał zostać wykonany do dnia 23 marca 2016r. (§ 2). Wynagrodzenie ustalono na kwotę 2.000,- zł netto (§ 3 ust. 1), płatne po wykonaniu umowy, w terminie 7 dni od wystawienia faktury (§ 3 ust. 2).

Dowód: umowa z dn. 4.02.2015r. – k. 44 – 45, pismo z dn. 19.01.2015r. – k. 46, pismo z dn. 29.01.2015r. – k. 49, pismo z dn. 4.02.2015r. – k. 50, pismo z dn. 6.02.2016r. – k. 51.

Na zlecenie powódki, pozwany podjął się wykonania systemu obsługi zamówień umożliwiającego rezerwację tablic reklamowych i zlecenie usług powódce przez jej klientów oraz akceptowanie przez powódkę składanych zamówień i ustalanie warunków ich realizacji – za pośrednictwem strony internetowej. Ustalenia w zakresie wymaganych funkcji systemu prowadzone były między B. S. (ze strony pozwanego) i P. G. (ze strony powódki). Prace nad systemem prowadzone były w okresie od czerwca do lipca 2015r.

Dowód: pismo z dn. 26.06.2015r. – k. 52 – 53, pismo z dn. 2.07.2015r. – k. 54 – 55, pismo z dn. 6.07.2015r. – k. 56, pismo z dn. 15.07.2015r. – k. 57, pismo z dn. 17.07.2015r. – k. 57 – 58, pismo z dn. 30.07.2015r. – k. 58 – 59.

W dniu 30 stycznia 2015r. powódka przekazała pozwanemu dane niezbędne do zalogowania na istniejącej stronie internetowej. W dniu 16 lutego 2015r. pozwany zgłosił powódce brak możliwości zalogowania przy użyciu podanych danych.

Dowód: pisma z dn. 30.01.2015r. – k. 60, pisma z dn. 6.02.2015r. – k. 61, pismo z dn. 16.02.2015r. – k. 62 – 63.

W dniu 17 lipca 2015r. pozwany uruchomił wykonaną stronę internetową i przekazał powódce dane niezbędne do zalogowania i obsługi strony internetowej.

Dowód: pisma z dn. 17.07.2015r. – k. 57 – 58.

W dniu 10 września 2015r. pozwany obciążył powódkę wynagrodzeniem za wykonanie strony internetowej, wystawiając fakturę VAT Nr (...) na kwotę 2.460,- zł z terminem zapłaty w dniu 17 września 2015r.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 64.

Pismem z dnia 10 września 2015r., wysłanym pocztą, pozwany oświadczył, że dokonuje potrącania należnej mu kwoty 2.460,- zł wynikającej z faktur VAT Nr (...) z wzajemną wierzytelnością powódki w wysokości 1.701,09 zł wynikającą z faktury VAT Nr (...). Oświadczenie ponowiono pismem z dnia 18 listopada 2015r. doręczonym w dniu 20 listopada 2015r. oraz pismem z dnia 1 grudnia 2015r.

Dowód: pismo z dn. 10.09.2015r. z potwierdzeniem nadania – k. 65, pismo z dn. 18.11.2015r. z potwierdzeniem doręczenia – k. 70, 71 – 73, pismo z dn. 1.12.2015r. – k. 75.

W dniu 17 września 2015r. powódka zwróciła się do pozwanego o przedstawienie kalkulacji wynagrodzenia za wykonanie strony internetowej, a następnie pismem z dnia 1 października 2015r. odmówiła zapłaty wynagrodzenia za wykonanie strony internetowej. Pismem z dnia 30 października 2015r. powódka odesłała fakturę VAT Nr (...) i oświadczyła, że odstępuje od umowy na wykonanie strony internetowej wobec braku jej wykonania.

Dowód: pisma z dn. 17.09.2015r. – k. 66, pisma z dn. 1.10.2015r. – k. 67, pisma z dn. 9.10.2015r. z potwierdzeniem nadania – k. 68, pisma z dn. 30.10.2015r. – k. 69.

Sąd ustalił.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez obie strony dowodów z dokumentów w postaci: umowy, korespondencji prowadzonej pocztą elektroniczną oraz pism a także faktur VAT – prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie przeczyła, co pozwalało uznać je za miarodajne i właściwe źródło informacji o okolicznościach sprawy.

Na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. oddalono wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z pism (e-mail) z dnia 12 stycznia 2015r. i 15 stycznia 2015r. gdyż dotyczy one rozliczeń między stronami wynikających z innych niż sporne należności. Tym samym dowody te nie miały wpływu na ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie. Zgłaszanie dowodów może być ocenione jako zmierzające do zwłoki, wówczas gdy teza dowodowa jest nieistotna dla rozstrzygnięcia, albo okoliczności objęte wnioskiem dowodowym zostały już wykazane lub są niesporne, co miało miejsce w przypadku w/w wniosków dowodowych (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1999r., sygn. akt I PKN 316/99, OSNP z 2001r., Nr 5, poz. 151; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2001r., sygn. akt III CKN 1393/00, LEX Nr 603170). Sąd pominął dowód z zeznań świadka B. S., wobec cofnięcia wniosku dowodowego w tym przedmiocie (k. 92).

Na podstawie przeprowadzonych dowodów ustalono istotne okoliczności sprawy obejmujące fakt zawarcia między stronami i wykonania przez pozwaną umowy o wykonanie materiałów reklamowych (banerów, roll – upów i trybunki) oraz wysokość należnego powódce z tego tytułu wynagrodzenia. Okoliczności te wynikały z przedstawionych przez powódkę dowodów w postaci pism (e-mail) oraz faktury VAT, a nade wszystko zostały przyznane przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Materiał dowodowy pozwalał także na ustalenie, że strony łączyły dwie dalsze umowy: o wykonanie strony internetowej oraz o wykonanie systemu obsługi zamówień za pośrednictwem strony internetowej. Okoliczności te potwierdzają: treść umowy z dnia 4 lutego 2015r. oraz prowadzona między stronami pocztą elektroniczną korespondencja. Z dowodów tych wynika również, że strona internetowa została wykonana i udostępniona poznawanej w dniu 17 lipca 2015r. W tym miejscu należy wskazać, że Sąd podzielił stanowisko pozwanego co do istnienia dwóch odrębnych umów między stronami z czego jedna – z dnia 4 lutego 2015r. – dotycząca utworzenia strony internetowej został przez pozwanego wykonana. Z § 1 tej umowy wynika bowiem, że jej przedmiotem było wykonanie strony internetowej wraz z autorskim systemem zarządzania treścią. Wskazać przy tym należy, że system zarządzania treścią strony internetowej stanowi oprogramowanie pozwalające na łatwe utworzenie serwisu oraz jego późniejszą aktualizację i rozbudowę, co odbywa się za pomocą prostych w obsłudze interfejsów użytkownika, zazwyczaj w postaci stron internetowych zawierających rozbudowane formularze i moduły (...). Jest to zatem system umożliwiający obsługę strony internetowej przez jej właściciela. Do wykonania strony internetowej wraz z takim systemem, pozwany zobowiązał się w umowie z dnia 4 lutego 2015r. Z kolei z korespondencji prowadzonej przez strony pocztą elektroniczną (k. 52 – 57) wynika, że pozwanemu zlecono również opracowanie systemu pozwalającego na rezerwację i składanie zamówień na usługi powódki za pośrednictwem strony internetowej. Takie przeznaczenie systemu wynika wprost z treści korespondencji wymienianej między B. S. (ze strony pozwanego) a P. G. (ze strony powódki), w ramach czego ustalono m.in. sposób rezerwacji nośników reklamowych (przez klientów) oraz zatwierdzania rezerwacji (przez powódkę). Tego rodzaju system umożliwiałby zatem czynne korzystanie ze strony internetowej zarówno przez właściciela strony (powódkę) jak i jej klientów. Tym samym nie może rodzić wątpliwości, że jest to system odmienny od systemu zarządzania stroną internetową, o którym mowa w umowie z dnia 4 lutego 2015r. O odmienności zleceń dotyczących strony internetowej i systemu obsługi zamówień świadczy również treść pisma pozwanego (e-mail) z dnia 29 stycznia 2015r. (k. 49), z którego wynika, że w pierwszej kolejności pozwany miał zająć się stroną internetową. Z kolei w piśmie (e-mail) z dnia 17 lipca 2015r. (k. 47) pozwany wskazał, że system obsługi zamówień będzie przedmiotem prac w kolejnym tygodniu, zaś strona internetowa została już przetestowana i jest gotowa do użytku, skutkiem czego podano również dane do logowania do strony.

Powódka swoje roszczenie wywodziła z łączącej strony umowy o wykonanie materiałów reklamowych w postaci banerów, roll – upów oraz trybunki. Charakter świadczenia powódki niewątpliwie uzasadniał uznanie przedmiotowej umowy za dzieło, skoro skutek jej wykonania miały powstać konkretne, oznaczone co do tożsamości produkty. Podobny charakter miała umowa z dnia 4 lutego 2015r. o wykonanie strony internetowej. Jakkolwiek strona taka nie posiada postaci materialnej, niemniej również do świadczeń o takim charakterze należy stosować przepisy o umowie

o dzieło. Dzieło o charakterze niematerialnym może być ucieleśnione w przedmiocie materialnym, przez co rozumie się istnienie dzieła w postaci postrzegalnej, pozwalającej nie tylko na odróżnienie od innych przedmiotów, ale również na uchwycenie istoty osiągniętego rezultatu. Strona internetowa, mimo że funkcjonuje jedynie w rzeczywistości wirtualnej, jest możliwa do postrzegania poprzez jej otwarcie. Jednocześnie z zasady ma charakter indywidualny – dedykowany konkretnemu właścicielowi, a umowa o jej wykonanie jest niewątpliwie umową rezultatu (**vide**: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 stycznia 2016r., sygn. akt III AUa 1016/15, LEX Nr 1979591; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2016r., sygn. akt III AUa 1019/15, LEX Nr 1998967).

Zgodnie z art. 627 k.c., przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. W braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła (art. 642 § 1 k.c.).

Obciążające powódkę świadczenie niepieniężne zostało wykonane, co pozwany przyznał w sprzeciwie od nakazu zapłaty, nie kwestionując też należnego jej z tego tytułu wynagrodzenia co do zasady i wysokości. Powódce służyło zatem roszczenie o zapłatę kwoty 1.701,09 zł.

W obronie przed takim roszczeniem powódki, pozwany powołał się na zarzut spełnienia świadczenia w drodze potrącenia wierzytelności powódki z wzajemną wierzytelnością pozwanego o wynagrodzenia za wykonanie strony internetowej. Z umowy z dnia 4 lutego 2015r. wynika bowiem zarówno przedmiot świadczenia jak i wysokość wynagrodzenia należnego pozwanemu oraz zasady jego zapłaty (po wykonaniu strony internetowej). Jednocześnie należy wskazać, że z pisma pozwanego dnia 17 lutego 2015r. (e-mail – k. 57 – 58) wynika że strona została wykonana i udostępniona powódce. Podkreślenia wymaga, że występujący początkowo problem z logowaniem został przez pozwanego rozwiązany. Oznacza to, że pozwanemu przysługiwało prawo do umówionego wynagrodzenia. W tym zakresie należy wskazać, że bezprzedmiotowe okazały się twierdzenia powódki, co do braku wykonania umowy jak i braku przedstawienia jej kalkulacji należnego pozwanemu wynagrodzenia. Po pierwsze – jak wskazano wyżej – umowa o utworzenie strony internetowej została przez pozwanego wykonana. Po wtóre, zgodnie z § 3 ust. 1 umowy z dnia 4 lutego 2015r. należne pozwanemu wynagrodzenie miało charakter ryczałtowy i wynosiło 2.000,- zł netto. Pozwany nie był zatem zobowiązany do przedstawienia jego kalkulacji skoro jego wysokość została przez strony uprzednio uzgodniona. Powódka w sposób nieuprawniony łączyła bowiem obowiązki wynikające z umowy z dnia 4 lutego 2015r. ze zobowiązaniami wynikającymi z umowy o wykonanie systemu obsługi zamówień. Całkowicie chybione są przy tym zawarte w piśmie powódki z dnia 17 września 2015r. (k. 66) twierdzenia o braku zawarcia umowy o wykonanie strony internetowej, skoro kwestię tę regulowała umowa z dnia 4 lutego 2015r. W tym miejscu podkreślenia również wymaga, że bezskutecznym okazało się zawarte w piśmie powódki z dnia 30 października 2015r. (k. 69) oświadczenie o odstąpieniu od umowy z dnia 4 lutego 2015r. (na to, że oświadczenie dotyczy tej umowy wskazuje powołane w treści pisma faktury VAT Nr (...) wystawionej w związku z jej wykonaniem). Powódka, poprzez odesłanie do treści art. 635 k.c., odwoływała się w nim do rzekomego braku wykonania przez pozwanego umowy w ustalonym terminie. Istotnie, strona internetowa została wykonana z uchybieniem terminu ustalonego w umowie na dzień 23 marca 2015r. (§ 2), niemniej w chwili złożenia oświadczenia o odstąpieniu, strona internetowa była już wykonana, a tym samym powołane przez powódkę okoliczności nie zachodziły. Tymczasem przepis art. 635 k.c. służy ochronie interesów zamawiającego w razie niewykonania umowy przez wykonawcę, a zatem czas w którym możliwe jest ewentualne skorzystanie z wynikających z niego uprawnień ograniczony jest momentem wykonania dzieła, choćby nastąpiło to po umówionym terminie. Uzupełniająco wypada dodać, że o ile odstąpienie od umowy na podstawie w/w przepisu możliwe jest także po upływie terminu do wykonania dzieła (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2012r., sygn. akt IV CSK 182/11, OSNC z 2012r., Nr 7 – 8, poz. 90), o tyle nie jest już możliwe po jego wykonaniu. Powódka nie mogła zatem skutecznie odstąpić od umowy wykonanej z powołaniem się na jej niewykonanie. Z kolei z niewątpliwego faktu uchybienia przez pozwanego terminowi do wykonania umowy, nie wywodziła innych skutków prawnych. W konsekwencji, Sąd doszedł do przekonania, że również roszczenia pozwanego o zapłatę kwoty 2.460,- zł tytułem wynagrodzenia za wykonanie umowy z dnia 4 lutego 2015r. było uzasadnione.

Pozwany w celu zwolnienia się z obowiązku świadczenia na rzecz powódki złożył oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu wierzytelności o wynagrodzenie z tytułu wykonania strony internetowej z wzajemną

wierzytelnością powódki o wynagrodzenie za wykonanie materiałów reklamowych. Zgodnie z art. 498 k.c., gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Potrącenia dokonywać się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe (art. 499 k.c.). Pozwany oświadczenie o potrąceniu zawarł w piśmie z dnia 10 września 2015r. Zważyć jednak należy, że dla skuteczności oświadczenia dłużnika o potrąceniu wzajemnej wierzytelności koniecznym jest aby przedstawiana przez niego do potrącenia, przysługująca mu wierzytelność była wymagalna (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia V CSK 242/13, LEX Nr 1467141). Tymczasem w dacie sporządzenia w/w pisma, wierzytelność porwanego nie była jeszcze wymagalna, gdyż termin jej zapłaty przypadał w dniu 17 września 2015r. Zgodnie bowiem z postanowieniami § 3 ust. 2 umowy z dnia 4 lutego 2015r., wynagrodzenie pozwanego płatne było po wykonaniu umowy, w terminie 7 dni od wystawienia faktury VAT. Pozwany wystawił powódce fakturę VAT Nr (...) w dniu 10 września 2015r., zakreślając w niej termin zapłaty przypadający w dniu 17 września 2015r. Oświadczenie pozwanego zawarte w piśmie z dnia 10 września 2015r. pozostawało zatem bezskuteczne. Potrącający może bowiem złożyć oświadczenie po ziszczeniu się przesłanki wymagalności wierzytelności przedstawianej do potrącenia, a jeśli dokonał tego we wcześniejszym czasie winien złożyć ponowne oświadczenie (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 kwietnia 2015r., sygn. akt V ACa 744/14, LEX Nr 1682850). Pozwany ponowił oświadczenie o potrąceniu w piśmie z dnia 18 listopada 2015r. doręczonym powódce w dniu 20 listopada 2015r. W ocenie Sądu nie można inaczej niż jako woli potrącenia wierzytelności traktować zastrzeżenia o wygaśnięciu zobowiązań wzajemnych wskutek ich skompensowania (art. 65 § 1 k.c.). W konsekwencji, należało uznać, że roszczenie powódki wygasło wobec skutecznego dokonania przez pozwanego potrącenia go z przysługująca mu, wzajemną wymagalną wierzytelnością, zważywszy że wierzytelność pozwanego była wyższa niż wzajemna wierzytelność powódki. Tym samym powódka nie mogła skutecznie dochodzić należności określonej w pozwie.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało oddalone w całości w związku z czym pozwanemu przysługiwał zwrot wszystkich poniesionych w sprawie kosztów procesu stanowiących koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,- zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. poz. 1800) oraz koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa. Z tych przyczyn, orzeczono jak w pkt II wyroku.